

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ ОТ 1990 ГОДИНА

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕАЛНОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА XXVII, БРОЙ 33

СОФИЯ, 12 - 18 АВГУСТ 1996 г.

ЦЕНА 10,00 лв.

† Старозагорски митрополит ПАНКРАТИЙ

СВЕТИ ИВАН РИЛСКИ ЧУДОТВОРЕЦ - ВСЕБЪЛГАРСКИ ВСЕГДАШЕН ЗАКРИЛНИК

Преподобни и богоносни отче Иване,
Рилски чудотворче, моли Бога за нас!

Боголюбиви братя и сестри,

Днес светата ни майка - Българската православна църква, ни призовава да напълним стъпки към всебългарски Сион - Рилската св. обител, за да вземем молитвено-участие в тържестваната св. Литургия, отслужена от Силвестрий Български патриарх Максим и Високопреосвящените членове на Св. Синод, да застанем на молитва пред светата ракла с нетленните чудотворни мощи на св. Иван, закрилника на нашия народ през векове.

Навършва се 1050 години от деня, в който великият Божий угодник и чудотворец св. Иван Рилски, "туксини сив жител", се престава пред Господа, приключил земните му дни, духът му напуснал земната хижа, за да се пресели и засине с неизтощима светлина в небесния Сион при Бога.

Св. Иван живя и се подвизава в този земен рай на нашата родина - Рила планина. Манастера престелна в Рилската планина, дънава в със светата преродна красота, чедро извадени от Божията творческа десница. Но нейната дивнота и красота неизмеримо са обогатени от живота и подвига, светостта и чудотворната сила на всебългарския светец свети Иван.

Този всебългарски светец Бог изпрати в едно трудно време от историята на народа ни. Време на маловерие и религиозни секти, за да освети пътя на народа ни, водещ към сила и слава, към истинско служение на Бога, към истинско служение на духа и безсмъртието.

Такова, възлюблени, е и нашето време - време на маловерие и на религиозни секти, на обуряемост на св. ни Църква. Затова св. Иван ни е много необходим. Неговата помощ и благодатна закрила трябва да търсим всъщност, при всички наши добствия и постъпки. Бива св. Иван да не начеваме нищо в нашия живот - личен и обществен.

В апостолско четиво св. апостол Павел съветва галатите и нас да отвържим делата на плътта и като Христове следваме да живеем по дух, та да имаме плодове на Духа.

Пример ни дава св. Иван. Из млада той отвържил делата на плътта, потърсил благодатен живот. В молитва, покаяние и добри дела той боготееше с плодове на св. Дух.

Св. Иван Рилски се обогатил с плодове на красотата и смиреността. С красотата и смиреността той любезно давал злате неколкократно в себе си, в нашата земя, похвалявал и световните съблазни. С красотата и смиреността си спомнил към човешта. Напуснал родното си място Скопие, за да търси и намери място за подвиг в джирге на Рила планина. Този диг добродетелен - красотата и смиреността, били неговото всеоръжие, с което той побеждавал злота в себе си и в нашето време.

Най-прекрасният род на Духа в пустинния живот на св. Иван е неговата любов към Бога и човешта, към Родната и народа ни. Св. Иван обичал народа български и копнеев да го види мирен и честит, неопклонно да върши по Божияте свети пътища. Затова и в своя завещател той признава чедата си - духовни и мирни, живещи в манастира и извън него по нашата земя. Приказвал ги да пазят чиста св. православна вяра, да не паднат в благо-честие, като се строят към висотите на светостта, като се издигват в кралственичеството по-натрап на духовната чистота, да търсят силата и красотата на доброто и да го следват.

УСПЕНИЕ НА СВ. ИВАН РИЛСКИ
Стенопис от 1846 г. в главната манастирска църква

Тропар, гл. 1

Основа на покаяние, пример на умилене, образец на утешение и на духовно съвършенство бе твоят равноапостолски живот, преподобни, като си преживявал в молитви, постничество и съзнии. Отче Иоане, моли Христа Бога за нашите души!

Св. Иван създаде велика лавра - Рилския манастир, в чийто прекрасни духовни двори се намираме и ние днес, за да се събират в нейните чертози ревностите на благо-честие и светостта от всичките краища на Родната. В тежки дни на робити и духовна изнемога св. Рилска обител е била фар духовен за православна вяра, евангелска младост и благо-честие, хранителка на народността дух, на българска духовна ревност и просвета. Била е такава през вековете, която чузше онези в словото на Пресвещения гизмен, такава ще остане и в настоящето, и в бъдещото време на националното ни битие.

Десет века и половина боголюбивият български народ е отправил очи, пълни с надежда, към свещената Рилска планина, към нашия национален Хориз. Рила планина всикого е пламтала пред неговият взор с огъня на Божия дух, привличала е като духовен магнит към ангелоподобния живот на светците и към неговите чудотворни св. мощи чедата на Родната. Претези св. мощи, при различна народността съзба, дедата на св. Иван смирено са се прекланяли, та чернейши духовни сили и виско необходимо за доброполно битие, да несли благоусещно крста на служението Църкви и Отечеству на полуза. Затова и ние с вас на св. Иван е неговата любов към Бога и човешта, към Родната и народа ни. Св. Иван обичал народа български и копнеев да го види мирен и честит, неопклонно да върши по Божияте свети пътища. Затова и в своя завещател той признава чедата си - духовни и мирни, живещи в манастира и извън него по нашата земя. Приказвал ги да пазят чиста св. православна вяра, да не паднат в благо-честие, като се строят към висотите на светостта, като се издигват в кралственичеството по-натрап на духовната чистота, да търсят силата и красотата на доброто и да го следват.

Прочетено на св. Литургия

1050 ГОДИНИ ОТ
УСПЕНИЕТО НА
ПРЕПОДОБНИЙ НАШ
ОТЕЦ СВ. ИВАН
РИЛСКИ
(946-1996)

НА СТР. 3

КРИЗА В ЕНОРИЙСКИ
ЖИВОТ И
ПОСЛЕДИЦИТЕ ОТ НЕЯ

ЗА СМИСЪЛА НА
ЕНОРИЙСКИ ЖИВОТ
И ПЪТИЩАТА ЗА
НЕГОВОТО
ВЪЗРАЖДАНЕ

Разговор с архимандрит
Хризостом

НА СТР. 4-5

ЗА УСПЕНИЕТО НА СВ.
БОГОРОДИЦА - МАЙКА
НА ВСИЧКИ

НА СТР. 6

Дойдохме тук с копнежа да се включим в народността преместеност на Светоиновоото търсене през вековете; на безбройното множество поклонници през тези хиляди и петдесет години от блаженото му успение, поклонници, които със смирено сърце и с пълно упование в Бога са вървели и вървят към св. Рилска обител, служейки на св. Православна църква с несмутима ревност и неизменна чистота.

Братя и сестри, като православни християни и чедата на св. апостолска Православна църква, ние имаме нужда от благодарната помощ и подкрепа на св. Иван. Особено в тези размерни дни за Родната и Църквата вялощия е нуждата ни от помощта на всебългарския светец. Затова с удвоено в молитва трябва да го молим да ни бъде застъпник пред Бога, да умири родните предели, да прогони шлангитата на демонските поплзновения, да бъде застъпник пред Бога, та св. Дух да пребъдва в нас и ни просвещава за чисто църковно служение на род и Родина, да преодолее всички трудности и пречи, които стоят по пътя ни - църковен и национален.

Нека да прославим светците и в този ден, като му принесем усърдно моление. Да почерпим духовни сили, та там, където Господ ни е повикал и поставил да служим на св. Църква и народа, да ноим бже колебане и опклонение крста на служението.

Преподобни отче Иване Рилски чудотворче, моли Бога за нас, за обуряемата ни Църква, за народа и Отечеството ни.

Бог да бъде слава, чест и держава днес и през вековете! Амин.

1050 ГОДИНИ ОТ СМЪРТТА НА ПРЕПОДОБНИЯ НАШ ОТЕЦ СВ. ИВАН РИЛСКИ - 946 г.

НА 19 ОКТОМВРИ 1996 г. ЗАВЪРШВАТ ЮБИЛЕЙНИТЕ ТЪРЖЕСТВА

Всеки народ има записани в своята история изтъкнати личности, които са го прославили в различни области на културата, науката, добродетелния живот, както и потрудили се за свободата му. Всеки народ има и просилии със святост и богоугоден живот свои чеда, които са дали принос за цялостното издигане на своите съвременни и са им осъществили изляз за достигане на съвършенство и упование в чистата православна вяра.

Едно такво светило на българския небосклон си е вече единствен век и просветаван и укрепаваня многострадален народ - и по времето на славните дни на българската държава при царе Симеон и Петър, и в дните на тежкото византийско и турско робство, и в дните на Българското възраждане, та и до днес!

Българската православна църква си е синовио преден ставя пред този велик син на нашия народ, пред неговата святост и чудотворност, и затова е открила три правника в негова чест, в които е благодарност отпраща горещи молитви към преподобия светец Иван Рилски - да бди над своите чеда и ги закръпя от всяко зло.

Тези дни на молитвена памет и прослава са: - 1 юни - денят, когато са върнати мощите на преподобия св. Иван Рилски от Търново в Рилския манастир в 1469 г.

- 18 август - денят на смъртта на светеца - 946 г.

- 19 октомври - денят на пренасане мощите на св. Иван Рилски от църквата при пещерата, където е бил гробът му, в град Средец (София). Точната година не се знае, но това са десетте години след смъртта му, когато той се видял на сън уместно и пожелал от тях да пренесат мощите му в Средец. Тогава те отворили гроба и видели, че тялото му е нетленно и благоухаемо. Проловяват Бюга за това чудо, те с чест го пренесли в Средец в църквата „Св. вмчк. Георги“.

Добре е тук да припомним, че през 1183 г., по време на византийското робство, когато угарците, начело с крал Бела III, превзели Средец, те отнасят мощите на св. Иван Рилски в град Естерово, където чрез тях ставали много чудеса.

Естеровският арменскико обичае не иска да поизява в чудесата на светеца, като казват, че името му не било записано в древните писания, и не иска да му се поклонят. И византийци онемели. Разбрал, че поради неверието си е наказан от светеца. Затичал се към ковчеза на преподобия, кончил и молел за проща. И св. Иван чул молитвата и пак му възвърнал говора, за което той прославял Бога, величавия светеца. След това и кралят и архиепископът решили да върнат в Средец св. мощи със златокован ковчез, което станало в 1187 г.

А през 1195 г. - след освобождението ни от византийското робство, българският цар Асен I тържествено пренесъл мощите от Средец в Търново - столицата на Второто Българско царство. Тук те пребивават до 1469 г., когато по ходатайството на султанската майка, благочестивата шарина Мирян, пред султан Мехмед II, третата братя монаси - Иоасаф, Давид и Теофан, синове на Крушинския спископ Яков, пренасат мощите от Търново в Рилския манастир.

За всички тези молитвени синоне през годината св. ни Църква с прославата светеца на българския св. свещеник служба. И всяка година те се изпълняват най-тържествено от архиепископа на БПЦ и братята монаси в манастира, и по всички църкви в страната ни!

Множество са чудесата, които Рилският светец извършва над тези, които с молитва и дълбока вяра се прекланят пред св. му мощи. Затова е наречен отец на българския народ, поради което и празникът на 19 октомври носи благодарното благословение от Бога име - ОТЧОВДЕН. Те ден на отеца. Значително той от дните на своето възвръщение като виек в Рилската пещера и до днес е свещеник и пазило на българския народ. Затова и този ден преди 60 години е определен и като Празник на народ-

ните бунетели (години 1 ноември). Заедно с първия народен будител се четват и стойните зинайи и незинайи духовници и миряни, отдали своя живот за просвещението и наука, за поддръжане на огъня на вярата през тежките ни две робства, за пробуждане от вековния робски сън, за да се стигне до духовното ни и политическо освобождение през миналия век!

Нашият народ премина през много изпитания и високия Рилският светец остана да пребивава в съзнанието ни като светъл път на благодатно покренител, молитвеник и чудотворец. Чрез божествената благодат, дадена му от Всеподателя Бога, придобита от неуморните му монашески подвизи, трудове и молитва пред престола на Бога, той стана негасящо светило, което пропраща пътя на българина към висотите на спасението.

Първото грандиозно честване на всебългарския светец беше през 1946 г. - по случай хилядогодишнината от смъртта му. Тогава хиляди народ, от все още съществуващите православни християнски братства при църквите в страната ни, извънни друмие, околности и велика македонски двор и храм с живота, благодарни и издръжката синовио брат и архиепископите пред закрилката на българския народ.

А днес, половина век по-късно, Българската православна църква пак отпраща своя отеческа признателност към благоустояния на българския народ да почете с присъствието си това молитвено тържество

на духа и вярата, за прослава и благодарност към чудотворния светец и отец на народа ни!

За този ден са покосени всички православни църкви да уважат с присъствието си молитвата ни пред небесния ни покровител преподобия св. Иван Рилски. Ще дойдат много чужди представители.

И понеже много страни и неверни ядса се говорят и пишат за мощите на светеца, дължим да кажем истината, а тя е, че мощите на св. Иван Рилски са нели (т.е. в раклата с цялото тяло), така както са пренесени от Търново през 1469 г. Оттогава пребивават неотлъчно пред св. олтър в манастирските църкви, тъй като те са изгарени и разрушавани, а сегашната е от първата половина на 19 век. И едно допълнение - от раклата с мощите ядса само десетата ръка, която през миналия век или понасе - отнесена в Русия от рилскомакедонски манастир - тасидиоти, които са обикаляли необитаната брската страна, за да събират помози за възстановяването на изгорелата манастир.

Една версия, че след това десетата ръка на св. Иван Рилски била пренесена от духовници в Гърция и се намирала в един от девическия манастир на остров Тинос, един от Цикладските острови. Тя се наела в сребряна монестрантинна изля вид на ръка и била с надпис на гръцки от 1788 г. На него се чет, че „това е част на св. Иоан, превъзнесен и чудотворец“, в че монестрантинната е наричана от „Никола иерей, син на Костадин и на Асима превъзнесен, и изработена от златаря Димитър“. И тъй като досега не се знае в Русия да е открита ръката на св. Иван Рилски, може да се приеме тази хипотеза, че това е десетата ръка на светеца, занесена в Русия от рилски монаси.

А тази година през м. май църковна делегация начело с Негово Светейшество Българския патриарх Максим и няколко архиепископи, между които и игуменът на Рилския манастир Драговицкийски епископ Иоан, занесоха в ден една кофа от мощите на светеца на Руската православна църква, която бе оставена в църквата „Св. Иоан Крещителски“ в Петербург. Този новоруски светец е почитан много преподобия или отец св. Иван Рилски.

Тук е добре да подчертаем и това, че народ е националното богатство на святост и чудотворност, с които Бог е удостоил българския народ, оставяйки ни мощите на светеца, за да просим от тях изцеление на болести и издънки, и ходатайство пред Бога за сторението от нас грехове, име имаме и негова Завет (Завещание), като писмен паметник, запазен в препис от 1385 г. В него той поучава своите ученици, като на първо място им поставя исканството да кажат „светата вяра чиста и непорочна“, без да се прибавя или отмахва от нея каквото и да било.

А като сладкото от неговата святост и богоугоден живот ние имаме великото достойнство - когато посещаване св. Обител, пред нас да виждаме и съзердаваме с голяма гордост манастира, това неоспоримо творение на българския творчески и строителен дух, пред което се удивяват гостите от цял свят. И при не може да не се преклоним пред величие и на самата планина, която даде своите неара за дом на преподобия и своето име на светеца, а той тъй бог дори планината със своята вечна святост. Само Бог може да сътвори толкова велико съчетание на вяра и сила, на молитва и вяра, на планина и престола!

И ние никога не бива да забравяме всичко това, и когато пристъпваме в двора и храма на манастира, всекога да помислим, че влизаме в свещената старозаветна планина Хорив, където Моисей събул обувките си, за да пристъпне с боси нозе по нив!

Така ние ще изразим нашето преклонение и благодарност към нашия обичай български светец и наши отец, който бди и се моли за всички нас пред Господа Бога!

Преподобие, отче наш Иоане, моли Бога о нас!

КРИЗА В ЕНОРИЙСКИЯ ЖИВОТ

Все по-често разговорите на богословски теми са безплатни от идята за

ВЪЗСТАНОВАВАНЕ НА ДРЕВНИТЕ ТРАДИЦИИ

не само в църковните служби, а най-вече във всевъзможни приватни. Все повече откриващи хора смятат, че не бива да подценяваме ценностите и бита си на древните начини на живот – по отношение той отдавна вече не е християнски. Като урил гърач е намерила необходимостта да одържави и осветли и празниците, и делниците си, за да отворим на евангелистско призвание. "Вие сте светляците на света... Тъй ли светно пред човешките светляци, та да падат делците ви в земя и да просят: Набавя више свет!" (Мат. 6:14-16).

Висок е този прискон, но все пак реалистично мислещи че освен огромната трудност на осъществяването му.

Подобен реализъм е твърде необходим. Не за да намерим оправдание във всички фактори, а за да ги преработим: гърач и същността, без това да води до самоизолация, формално и в края на краищата празно "примлягане" на православната християнска практика.

Мнозина са се поддали вече на това изкушение. Достатъчно е да обрнем внимание на някои течения или отделни прояви в съвременното Православие. С редност по едностранство, те се опитват да наложат норма на поведение "като в древната Църква". И тук не поставяме ни най-малко на преден план нейния авторитет, а единствено съобразява си формално.

Като примери можем да посочим ставали популярен напоследък спор за "често причастване", "мудряването върху иконостаса" – за или гърач, дърмативизиран на календарния въпрос и т.к.

Всичко това води до един самозабравен мисъл, който се оказва толкова свързан с "теоретиката", че става неспособен да проясни в същността.

Но тези течения в различни посоки са естествени, макар и недоволно осъзнат опит да се излезе от една отдавна настъпила криза във вътрешноцърковния живот.

Положението, посочено в този план, е своеобразно и не-

леко. Наше въздържание е да живеем на съвременно едно живене, но неоспоримо равновесие – нито да се впуснем в скрупулозни имитации на древните, нито да подчиним вярата и живота си на необузданата модернизъм; без да се зарамим от лудави дух на времето, да живеем пълнокръвно и

всичко си изпълниха с Дух Свети..." (Дяни 2:1-4).

Неслучайно началото на Христосвата Църква, чието спасение е настоящият разказ, свързва се с първообрази на християнските енория.

Светият Дух се спуска над разпятия и самоспасяване се извършва, а над ерисиомиленици, събрани заедно в Битката под Йерусалим. Но тогава вече Божията благодат посещава всекиго лично – огнените езичи се спират "по енория на всекия от тях".

Тук няма нито разединение, нито обединяване и унифициране (както често се наблюдава в сектантските събирания). Зашто щещта на Божията домостроителство не е да обедини, а да събере всички отделни чедра, разсеяни във времето и пространството на греха, да възстанови целостта в многообразието на човешкия род и да пробоуди във вечността всички към Телото на Новаия Адам – Исус Христос.

С този идеал е свързан смисълът на енорийския живот. Ама каква е

неподправено по християнски в настоящето, а не във възбравяемата древност или в мисълво обещание.

Особено мъчна става мисълта ни пореди една печална разлика: между нас и първите християни, които също следва да отчитем. Ти се изражава в парадокса, че древните са живели в суров, базкомпромисен и нехристиянски свят, на който обаче предстоило с дивинелатива готовност да приемат словото на Христосвата благодат. Докато нашето съвремение е вече много по-тепално и "благородно", но почти напълно докритизизирано! Как да съхраним вярата и идваме си в тези "чужди" условия?

Разрешението на множеството надгизаги са проблеми възникват отговорно не толкова на въпроса "как", колкото на въпроса "къде" –

В ЦЪРКОВНАТА ЕНОРИЯ

Никой не преработва християнското съзнание. Едва ли бихме срещнали, ако временно дадем преднина на една друга гледище, все пак съдържащо първото – енорийско съзнание.

Зашто гостиняните "християнско съзнание" като самодостатъчен отговор на техните собствени, лични (често пълни и епохични) духовни търсения, са все още от оном, който си осъзнава, че това все още не изглежда всичко, че освободено не е самоцелно занимание, че изпълнение

покрояване на древните християни – на в отвлечени обяснявания извън естествения църковна среда, нито чрез прибрани реформи в установената практика, а в простота и в лекота, по дух и благодат.

Краткото и сухо определение за енория е духовното гавство на един свещеник, което обикновено се събира в повечерния му храм. Обрзано казано, енорията е духовната ограда на това гавство.

Но за нея може да се говори много повече. Ти в "основната единица" за църковно събиране, в противност на всяко енорийско събиране, утвърждаващо като достатъчна индивидуална духовна изва. Нащо повече, изолация извън нея, "самостоятелно" вършател си остава индивид, докато в молитвения и изповедален контекст на енорията той вече е духовна личност с пълна възможност за изва в общението си с други духовни личности. Ти не са ли именно това живото членство на живота Христосвата благодат?

Да се върнем замало в древния Йерусалим, две хиляди години назад. Ето какво свидетелствва изказата "Дяния на светлите апостоли": "Когато настана ден Педусиница, те всички в едноимислие бяха заедно. И внезапно биде шум от небето, като че идеше велика вълна, и напълни цялата къща, дега седеха. И явиха им се езичи, като че отнеши... и се спряха по един на всекия от тях.

И всички се изпълниха с Дух Свети..." (Дяни 2:1-4).

Неслучайно началото на Христосвата Църква, чието спасение е настоящият разказ, свързва се с първообрази на християнските енория.

Светият Дух се спуска над разпятия и самоспасяване се извършва, а над ерисиомиленици, събрани заедно в Битката под Йерусалим. Но тогава вече Божията благодат посещава всекиго лично – огнените езичи се спират "по енория на всекия от тях".

Тук няма нито разединение, нито обединяване и унифициране (както често се наблюдава в сектантските събирания). Зашто щещта на Божията домостроителство не е да обедини, а да събере всички отделни чедра, разсеяни във времето и пространството на греха, да възстанови целостта в многообразието на човешкия род и да пробоуди във вечността всички към Телото на Новаия Адам – Исус Христос.

С този идеал е свързан смисълът на енорийския живот. Ама каква е

ДНЕШНАТА ЕНОРИЙСКА ПРАКТИКА?

За съжаление, твърде далеч от идеала.

Днес думата събирание се е отделила от понятието църковно събиране или енория. Да си припомним в тази връзка думите на Спасителя: "Който събира без Мен, разгизва!"

Вардоловиев и др., че този проблем е: несъзвучие и вътрешно, които се събират в храма. Зашто дори когато ходим на църква, това все още не означава пълнокръвен живот на енорията.

Пристиването на богослужението е едно добро начало, но с изглед енорийското обединение не се извършва по една проста причина – животът продължава и извън храма, а след богослужението. А нито са признани да бъдат християнски винаги, но само от време на време и тогава призвание е свързано с ерисиомиленици дейността от църковната молитва. То обхваща всички прояви на взаимна любов в Господ, възпитанието на децата ни, малолетното и помощта за бедните, непрекъснато свидетелство за благата Христова вест, църковно-просветно и изобразно, изповедническо и освещаването на целия ни живот.

Отчасти всичко това може да се осъществи в семейството, но не напълно. Дори най-последователното християнско семейство не може да замести енорията, тъй като тя е мястото, където и семействата имат нужда да обхващат Играта за семейството като "домашна църква" нито поживелен смисъл, но и нея не бива да се откъсва. Ти по няколко начина на може да се предприеме в заместител на учението за една свята, съборна и апостолска Църква. А енорията е първото "стъпало", където реално възстава и участване в конкретния образ на тази Църква. Другите дъга "стъпала" са личната молитва и спомогнатата "домашна църква", т.е. семейството, но ако стъпките са само дотук, без да има енорията, нашата християнска вяра е безплатна от една неплътност.

Най-на са уточнените, че казаното по-горе не се отнася за решението да се учредят в манастир или за полу-члните благословение да проведат в мълчание и отделичност живота си. Условно можем да определим тяхния начин на живот в Църквата не като различен от енорийския, а само като една най-голяма своеобразна форма, където понятието за близост и обединение са по-реализирани. Но това е толкова обрзана, че заслужава да бъде разглеждана отделно.

ЖИВИЩЕТО НА ЕНОРИЯТА

е храмът.

Отлива се минута времетра, която обхваща молитви и св. Таинствата са били извършвани по целия домове. (И именно, които са склонни да върнат това положение, грешат!)

Едно от най-тежките изследствата, останали от безбожната власт е недостигащият брой храмове в по-големите градове и недостигът на свещеници в по-малките и в околностите.

Ако добавим и зигнито на "чуждото време" – гласага на върхуване в училищата, безбедите на всевъзможни секти, оеволуцизираната и револуа – карниста на просветия, в които е прирзуден да пристъпят енорийският живот, е пълна и ти е тревожна, защото подготви условия не могат да не упразнят отрицателно влияние в големите градове население, нито толкова в нараснал, а строят на нови храмове стават

Интервю

ЗА СМИСЪЛА НА ЕНОРИЙСКИЯ ЖИВОТ И ПЪТИЩАТА ЗА НЕГОВОТО ВЪЗРАЖДАНЕ

РАЗГОВОР С АРХИМАНДРИТ ХРИЗОСТОМ, ПРОТОСИНГЕЛ НА МИТРОПОЛИЯТА В ИЕРИСУ, ГЪРЦИЯ

1. Вие Високопреподобие, каква е според вас същността на живота в енорията?

– Центърът на енорийския живот е св. Литургия. Тя е неговата естествена основа, защото ние се събираме и ставаме едно именно извършвайки тайнството на св. Евхаристия. А естествено място на властта събиране е енорията. Като такова запазва своята дейност за възбравяне на живота в нея, то първата цел трябва да бъде формирането на едно правилно отно-

шение към православния литургичен живот. Водеща е ролята на свещеника, защото той, който извършва редовно богослужение сутрин и вечер, ще внуши на съпричастните, че това е смисълът на съществуването на всяка енория. Енорияният трябва да знаат, че всички оставали тайна (брач, кръщение, покаяние и т.т.), пакиците и всички останали трябва са само следствия, отражения на св. Евхаристия, която е централното тайнство в Църквата. Тогава се появява и връзката със

свещеника, който вече става духовен наставник и изповедник, започва и обединение между християните, които са членове на тази енория. Контактът между тях е вече създаден и те няма да са един за друг просто познати лица. Именно обединение между християните в енорията, които съзнават, че са ЕДНО в Христа, е същността на църковния живот. Литургичният живот, който ни свързва с Бога, е от изключително значение, по той е изворът на не по-малко важния живот в общ-

ние помежду ни.

2. За съжаление, в България енорийският живот е почти напълно замрял. Какви са според вас първите и най-елементарни стъпки към неговото възстановяване, без разбира се да очакваме "чуждеса" и замесването ни успешно?

– Вече ви отговорих на този въпрос – чрез възстановяване на литургичния живот и неговото осъществяване от вършателите. През цялото време в

МАЙКА НА ВСИЧКИ

Като видна ангелие твоето успение, Пречиста, се удивиха, защото видоха как светата Дева възкръсна от земята към небето.

(Катанява на празника)

Светата Църква от древни времена е устоявала празника Успение на св. Богородица. Исторически сведения за живота на Божията Майка след възнесението на Господ Исус Христос не са запазени. Въпреки това първите християни са съхранили предание за смъртта на св. Богородица.

Днесни, православни християни, отдаваме прослава на блажената почина на св. Богородица. За това трябва да си припомним как тази светица над всички светици е завършила земния си път. Предание то разказва, че архангел Гавриил се явил на Божията Майка с палмово клонче в ръка и ѝ известил, че след три дни ще се престави от светия. Слътният този архангел, намерено ѝ благоволил, че ще роди Спасителя на света. Св. Богородица приема с радост и това негово известие. Тя се приготвила за своето отиване в небесно-духовния свят, където ще бъде със своя Син и Бог. Обявилието, когато хората умрат, това предизвиква дълбока скръб у техните близки. Пък и човек, ако знае че ще умре скоро, изпитва страх.

Точно обратното чувства тази, която е родила Божия Син. Найната блажена почина не ѝ носи скръб, а радост. Как би могла да скръби, когато тя отива при Извора на живота, Господ Исус Христос. Господаря на живи и мъртви. Обявяването за Бога било за нея велика радост. При свършката на земния си път тя отива при своя Син, за да бъде вечна в радостта на райските сланици. След смъртта ѝ апостолите благоволили ѝ ѝ погребали в Гетсиманиа край Йерусалим. Тя по чудесен начин се събирила да погребат светите ѝ тило. Отсъствал само св. апостол Тома. Той притяквал в Йерусалим три дни след нейното погребане. Апостолът имал силно желание да се поклони на тилото ѝ. Заедно с другите апостоли отишли на мломото, където била погребана. Обаче за учудване на всички гробът се ока-

зал празен. Апостолите пожелали да разберат за това чудно събитие. Те имали обичай да се събират на общо трапеза и да поставят хляб на празната маса, отредено за възкръсналия Христос. След адене те въздигали този хляб, наречен "Част Христова". Тази път, ко-

гато станали от трапезата, чули английско плееие и видели св. Богородица на облаци, обкръжена от ликове ангели. За това днес светата Църква прославя Божията Майка в своите Богородични песнопения като възходяща от земята към небето, обкръжена от ангели. Песнопенията възпяват светата Майка, пристигнала в райския небесен свят, и ангелите, устрояващи си на нейното идване. Всички английски чинове се възрадували на нейното успение. Ето защо такава смърт не може да носи огорчение, а единствено голина радост. Църквата е нарекла смъртта на светата Майка успение, защото тя блажено е заспаля и е преминала безпрепятствено в царството Божие при своя Син и Бог, Исус Христос.

Ние, православни християни, прославяме с душите си спавното успение

на св. Богородица. Стремим се да направим място в душите си за чувства и мисли, посветени на пречистия образ на Божията Майка. Християнинът обикновено се стреми към висока нравственост, а светата Майка е образец на божествен морал. Добротелително извора на любовта. "Бог и любов" - гласи св. Йоан Богослов. Той е непревзвизан източник на тази любов. Въз основа на него се гради най-райският морал, чийто основа е любовта към Бога и любовта към ближния. Този, които е родила Бог-Слово. Словоето на любовта, е станала предмет на особено почитание от древни времена до днес. Шом е родила Божия Син, притежаващ най-великата нравственост, то и Неговата света Майка има пречист облик. За това св. Богородица е любва и Църквата велика ходатайка за нас, християните, стремещи се към Бога.

Св. Богородица е Майка на нашия Господ, но тя също е Майка на всички нас, които приемяваме към нея за помощ. Когато ни давадат скръби и изкушения, ние заплаваме ѝ ѝ молим: Пресвета Богородице, спаси ни! Коленичим пред нейната икона и просим Божията милост. Свидетелства за нейната милостна любов към нас са чудотворните икони на св. Богородица. Божията милост, превалява над нас чрез тези икони, извалява телесни и душевни страдания на вярващите християни, пък и на невярващите, а ценя те да се обрънат към Господ Исус Христос.

Днес ние също очакваме нейната милост. Почитайки Божията Майка, свидетелстваме с душите си за любовта към нашия Господ Исус Христос. В тези лукави времена, когато царят неверие, разкол, богоуродливост и безнравственост, ние имаме особена нужда от нея. Днес пред нейната света икона да изпросим Божията милост с думите:

"Пресвета Владичице Богородице, погледни на мене, притежаваща с явря към тебе, и ни избави от нещастия, скръби, изкушения и ни дай сили да следваме повеленията на твоия Син и Бог, Исус Христос!"

Александър РАДОСЛАВОВ
преводач от Охридска

РИЛСКИЯТ СВЕТЕЦ

Точезерт си светилик за народа,
отче Иоане, в минало и днес;
нему ти в молитва си отпад живота
и затуй се ползваши с осперодна
чест.

Слъщето на правдата, във явна мина
Исус Христос, осперодно ти е дал
чудотворна сила и при тебе със явря
осеки ползва лечебния ти дар.

Пръв бужтел бил си в робските години,
огра крепка одъхва, дава си кураж -
на родината и родител светилик
покровител бил си и духовен страж.

Оревял ти във бластк избобел
пръска светилика далеч от роден край
и чуждетина въстор извоика силен
с радостта на сладостния рай...

И затуй въ устрем с оверва извоика
на молитва цял народ покой и мир,
в миналото и сега за твоя слава,
дири и наляри в твоя манастир.

О, бди и пребди през вековата,
Иоане Рилски, чудотворец свят
в слава Божия като ухаино цвете
наш, молитвеник и покровител благ.

† Траянополски епископ ИЛАРИОН

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

БАТОШЕВСКИЯТ МАНАСТИР "УСПЕНИЕ БОГОРОДИЧНО"

"Изток гората в тази густина и храм съградих..."

сцид. Бумите са свели заедно венци около този красив манастир, оставил след себе си много и на писмеността, и на зорграфството, и на дървореберството.

Изборът на мястото не е случаен. Някога по тия чукори е имало старинен град. Развалини от крепостта му стаят още съществуват. Навреко това е било Батожеското кале, наричано "кастел".

Историята на Батожеския манастир се леше в цели десет века. Игото донесе тежки бедни на манастира. Запущан и изоставен, той бил сричат да основи. Всичко потънало в забвение. Един монах, наричан Исаа, се заселил по тия места някъде около 1835 г. Започнал митарство по турските конани, докато 1838 година поставил радостно начало Големият въпрос за възстановяването на многозинския Батожески манастир бил подхванат от родолюбиви българи в Свищеве. Най-после разрешено за строителството било взето.

Каменяте сграда на днешния Батожески манастир е красиво творение на пещерския майстор Константин. Висока и горда, но с много уют и топлина в архитектурния си градеж, църквата е забележителен паметник. Триабоидна, трикулона, покрита с плоча, църквата е засибливана от красивия манастирски парк. Старо плъзна се и уеви на около църквата и придворна манастирска ограда. Друга лъзница е свила около около арката на откритата нартика, Богато зорграфосна.

Батожеският манастир "Успение Богородично" крие значаща църковна стенолика. Тя е самобитна, безименна, но пъ изпълнението си разкрила даровитостта на своя първомайстор от 1869-о пето, както е отбелязано на едно място.

Изобрявен е "Страшният съд", тема на зорграфит, навярно подлелявана от патриотични и благочестиви миряни и монаси. Защото в архитектурния си градеж, църквата е забележителен паметник. Триабоидна, трикулона, покрита с плоча, църквата е засибливана от красивия манастирски парк. Старо плъзна се и уеви на около църквата и придворна манастирска ограда. Друга лъзница е свила около около арката на откритата нартика, Богато зорграфосна.

Интересна е и рисунката, изобразяваща сани от Апокалипсиса. Някои иконописци, рисували от творчеството иконописец Црно Захарие - Стария, полтъват богатствата на живописата в манастира.

Църквата е украсена с голяма дървена иконописност. Неговото дърво е "оживило" в над-реални растения, цвета и извоити и радва погледа на посетителите със завидното майсторство на своя неизвестен създател.

В Батожеския манастир през Възраждането е било открито съвеще училница, начело на четъмо писар и знаменити деца. В него се е учили отец Матей Металков, бъдещият верен приятел и сподвижник на Апостола. В Батожеския манастир е учил четъмо и писар и бъдещият даскал Бачо Киро.

Манастирът съхранява и някои стари богослужебни книги и Кондира, начелата още през 1839 г.

Борис НИКОЛОВ
Из "Манастирски
Атлас", С., 1994

Тукта гласят словата, издълбани върку камъка, основанал от прамето на цар Михаил II Асен.

Батожеският манастир е съграден в канавио кълъче на Стара планина, прорязано от буйната Ро-

Продължение от бр. 32

И ти, Витлееме, земя Иудина, никак не си най-малък от Иудините воеводства; защото от тебе ще излезе Вожд, който ще пасе Мой народ Израел (ст. 6). Духовниците са чели всеки ден по нещо от Свещ. Писане и знаели Божиите обещания, но никой не се сещал, че казаното там ще се изпълни в своето време. Те намирах, че Вождът, който ще поведе народа, ще се роди във Витлеем (Мих. 5:2). Няма значение колко е голям този градът Витлеем в сравнение с другите "воеводства" (области). Неговата величина е от духовен характер. Там ще се роди този Вожд, Забележител: не някой водач, тръгнал с мен да освобождава народа или да покорява други, а а Вожда, който ще пасе Свои народ. Там ще се роди истинският Пастир, който ще води Своите "овци" на тучни пасища.

Тогав Ирод тайно повика мъдреците и узна от тях точно за времето, когато се е появила звездата, и като ги изпрати във Витлеем, каза: идете, разпитайте грижливо за Младенца и като Го намирате, обадете ми, за да идя и аз да Му се поклоня (ст. 7-8). Ирод узнава точно кога се е родил Младенцът и лицемерно дава вид пред чуждите мъдrecи, че и той ще иде по-късно да Му се поклоня.

Те използваха царя и заминаха. И ето, звездата, която била видена на изток, вървеше пред тях, докато дойде и се спря над мястото, дето беше Младенцът (ст. 9). Звездата се поведе откъм Витлеем, като стигнала в Йерусалим, тя се загубила от очите им. Бог искал по този начин да стане известна в столицата раждането на Неговия Син. И пак търгав мъдрците след тях чужда звезда, радостни, че им се открила пътя.

И като влязоха в къщата, намериха Младенца с майка Му Марии и паднаха, та Му се поклониха; и като отвориха скървичната си, принесоха Му дарове: злато, ливан и смирна (ст. 11). Вече постигат своята цел след дългия път. Ето къщата, където в "невооруденият се Цар". Става ясно, че майката с Детето е не в пещерата, а в къща. Сигурно се е намерил никой съст-

радателен човек, който приbral родилката. Винаги ще се явяват през вековете и добри хора, които ще проявяват милост и състрадание – звезди, сечеши своя Създател – юскрени души с незагазована Божия светлина. Как са погледнали мъдрците към бидната майка и оскуляло попитано дете, а край тях и припява в гримиз старец? Тук идва на помисъл Окая, който отсреща на мъдрците и вярващите, че не богатството и славата са достоянията, по които трябва да се ценя човекът. Вярата в Бога им открила да вярят в детето Цар на света. Така станало и с омерците. И аз тях важели думите на ангела и силната светлина, явила се в тъмната нощ. Те не се смутили, а са поклонили и Му поднесли донесените дарове. На Изток имало обичай да се даряват знатните хора със скъпи подаръци. Така Савската царяца донесла на Соломон аромати, много злато, скъпоценни камъни и др.

Никой съзират в даровете на мъдреците символ:

злато – на вярата; ливан – на молитвата; смирна – на разкаянието и сиробта. Други виждат преклонението, което свещенците, царете и мъдрците от Далечния изток поставят в краката на Христа като Първоосвещенник на света, Учител на чужестрането и Цар на душите. Трето вида подаръци са уважение за трите длъжности на Иисус Христос: златото принадлежало на цар; ливанът – подподржан на свещенците; горчивата смирна показвала безсмъртието на Бога. Нека читателът си избере едно от тези значения, но да застане също с преклонение пред Детето Иисус. Сега се прекланят на простите овчари, а мъдрците и астрономите от Изток, поведени от чуждата звезда. Те са първите от мъдрците египци, склонили глави пред чуждия Цар. Детето от Витлеем е Спасителят и Пастирът на целия свят. Да се поклоним и ние, колкото и да се смияме за мъдри и значители. Да Му поднесем от всички вещества дарове, а душите си, и да Го помолим при не водя по Свои спасителен път.

Помислете за звездата, която и вас е повела с нежната си светлина към Детето Иисус. Може би тя е била учителът, който те е учил, или родителите, които са те кръстили и наставлявали във вярата, или книга, разкрили ти истината, или топли думи от чужди уста. Те са нашите звезди, които ни водят и съпровожда да стигнем до Господа. Колкото е по-тъмна нощта, толкова по-светли са звездите. Чрез тях свети Неговата светлина. Звездите очи на обичайна хора могат да изгледнат. Може да стане съвсем тъмно около нас и в нас. Тогав нагрява Божията звезда. Погледни и вярал Настанала е нощ в твоия живот, за да можеш да видиш Неговата звезда. Подigni очи – над горещите на юмвала близки също горее звездата, която те поведе към Витлеем. Довери й се и тръгни! Тогав поднеси на това чудно Дете, Този кня на мира всичко, което имаш – твое сърце, твоите грехове, твоите въздишки. Този ще те благослови.

Следва

Инокентий Иаков КОЦЛАКОВ

ХРИСТИЯНИН ЛИ СИ?

Християнин ли си ти и от Бога озарен, пазни ли душата си, молиш ли се всеки ден?

Вярваш ти, че си спасен и си победил греха, че си свят, благословен ти от Господа Христа...

Но добри си помисли и си си дал тогаз ответ: Християнин ли си ти и вършиш ли все напред?

Кротък и смирен ли си, грей ли в тебе любовта, ли омразата царя, злобата и завистта?

Инаш ли в сърцето мир, тиш ли си и отстъпчив, или се явниш безспир и на своето държиш?

Скромни ли си и учтив, озарен от дообота, или груб, себе-любив и владей те гордостта?

Страдаш ли за брата си, ако паднал е в беда, и подаваш ли му ти нежежо своята ръка?

Искрен ли си и правдив, честен в дули и дела, или лицемер, фалшив и живееш със лъжа?

Мислиш ли за вечността, сал на Бога явяваш ти, или гледаш към света, земя слава и пари?

Бориш ли се със греха и към правдата се стремиш, или чакаш от Христа всичко да ти опрости?

Спри се ти дотук сега и отново помисли: Носиш илме на Христа, християнин ли си ти?

Кирия ВЪРБАНОВ

МИЛИ ДЕЦА

За молитвата

Божия! Затова, когато се намирате в затруднение, не остава друго, а както плащещата майка да обхване поглед нагоре към Бога и да търсете подкрепа и сила от Него. Как? С какво? Само с молитва! Защо? Защото молитвата е разговор на човек с Бога. Тя е, което сърцата внася на творението – като съпътства, а Творца – Бога. Както вие разговаряте и молите вашия татко, така и човекът молни и разговор с Бога – Небесния Баща и покровителя на всички.

А това ще рече, че човеките трябва да се молят Богу. Има ли молитва – духът живее, няма ли молитва – за дулата няма въздух, няма живот! Каква животът на човека без въздух с непълножеле и немислния, така и животът на духа без молитвата е немислим. Молитвата е велико оръжие, голямо богатство, нечестерпан извор на безброй добрини.

Между оставението ни от Господа запоевни са с тези: да се обичаме един други, да се молим един за дру-

ги. Сам Господ Иисус Христос през земята Си живот се молни, но не само със съзлия, а и с кървава пот на лието Си.

Има много случаи, описани в Свещ. Писание, които показват силата на молитвата и могат да ни бидат да за поука и подражание.

И така, любе, придобити навик да се молите. Колко необходима е сега молитвата!

Нека молитвата ви бъде искрена и топла. Само с молитвата ще имате успех и напредък в живота.

Свещ. Михаил ГАНЕВ
Сп. „Християнка“, бр. 10, 1947 г.

Мили деца, животът на човека е изпълнен с много неприятности и страдания. В него то съгръща най-различни трудности и пречки. Как да се презьмежнат? Само с добрата воля

ДВА ОГЪНЯ

По повод годишнината от блаженото усъние на св. Иван Рилски (946-1996)

И когато на двете главни висоти яко тавен кадрилен дърворесен се издигнали два облака от дим от заляпаните озново, цар и пустинник аязно узнали мъртото, където се намират, и се поклонили един на друг.

(Из житието на св. Иван Рилски)

Дълбоко художествена и пълна със символически смисъл е тази картина из житието на св. Иван Рилски. Два огъня светели на две противоположни рилски висоти, разположили от буеня поток на река Рипа и рилските усои. Единият е бил огън на владетел на един силен тогава народ, заграден от света и царството; другият е бил огън на един скромен отшелник, оставил слава и неговата слава, за да се предаде на духовно съзряване и усъщстване. На единия връх стоела българската държава в лицето на цар Петър, а на другия – Българската църква в лицето на своето светило и съкровище св. Иван Рилски. На двата противоположни върха светели тези два огъня, които в продължение на цели векове съединили светили и съвестно водили българския народ към напредък, духовно израстване и спасение. Светели те в течение на малките векове с променливо преобладаване на единия, той на другия, светил те и сега. Светили са те и в миналото и всекога в била жива идента за единение между тях и за самостоятелното тяхно съществуване народ един с друг, светил те и сега, но идента за тяхното единение е чужда на нашето време и в нашето отечество в частност. Да възкресим поради тази спомена за онази паметна среща и за отшелничия между св. Иван Рилски и цар Петър, за да живнем бляз идеи и поука и за настоящето.

Не само несъвършенството на обществения живот въобще и неговата отдалеченост от идеала на чистите души, не и самознанието за своята лична грехосност и недостойност, са по-голямата частат от причините за Иван към подвижничеството в Рилската пустина. Вътрешното и външното положение на българското отечество пораждало отчаяние от настоящето и страх от бъдещето в душата на искривените народополюта. Епоката на цар Петър не е сред най-светлите в българската история. Във времето на цар Петър било вече изчезнало онова народно въдушевание, което при цар Симеон Велики причинило така разцвет на народната княжнина и църковния дух и такава величие на държавата. Сялото предава-

но на чуждо влияние – на византийското – и дълбоките още остатъци от езичеството съвместно водели към разлуването на народа от към покоряване на устоите на държавния и народния живот. Византийското влияние в България внасило раздори и стремеж към разкош, от една страна, и отчуждаване от всичко народно – от друга. Езичеството аязно почти изчезнало, но в душето господствало още, давало силна призма на живот в съзвония епоката на българството и на другите съсловия и в грубите нрав на народа. Ромеите се ползвали със силно влияние в двореца и България почнала политически да отслабва. Царят път високо стоил в религиозно и нравствено отношение, но нинал тази мъжествена воля, която била нужна, за да се продължи делото на цар Симеон Велики.

Поради всичко това се отдалечил отшелничък св. Иван от това царство на нравствената и политическата слабост и образувал в лоното на природата свой мир и свое царство – царство на чистотата, величията и чистота. Той в едно видял спасението на душата си и на своето Отечество – в Той, да запази чистотата на душата

да, предпротавил всяко влияние върху себе си от страна на плътта и на обществото зло, да подтикне хората към повече уважение на душната чистота и на християнския идеал – в да подтикне не с думи, а с живия върху цар и болери, а с живия пример на свят живот, на въдушевание, на нравствена красота и величие.

Но в онова време е било дълбоко съзнание за единение между душата на истинския човек и свята светлина на цар и държава. „Божественно яко равностно разлягалия цар, казва се в житието, и радостно великия изпълноше, те часе яко елещи жатвении часи яко источникъ волни... zelo бо въ сладостъ желане его видети...“ (П. житието на св. Иван Рилски в неговата служба. Лист 25-и) Покленал цар Пете-

р да види преподобия, пожелал да чуе гласа на чистота душата, да чуе оцънка за своята личност и дейност. Не намерил за възмозко самознание пустинникът да се види лично с царя, но той му пратил своето слово. И то било пълно с любов и уважение към ръководителя на неговия народ, но с горчив истинна за всичко това, което възмушвало неговата душа, за слабостта и безславието на царя, които отслабили българското войнство и държава, а него направили оръдие на придворни ласкатели. Само отдале и то са-

р да държава и Църква. Там въздушената от чиста църковност и от чиста любов към отечеството душа на сиромаша пустинникът казва своето слово и държава, казва го с любов и кротост, но мъжествено и смело. И неговият глас се пренесе през вековете, разнася се и сега, и в нашето време живеел думи на св. Иван, и в наше време гори огън на същата Църква, която съзрала и въздига народа ни. Но и в наше време общественият и държавен живот не е в единение с духа на св. Иван и Църквата ни. Както тогава, тъй и сега нравите се развалат, любовта и дълг към Бога и към обществото се забравят и най-главното – както тогава, тъй и сега губят влиянието подкованите устоите на народната вяра, насаждат заедно с плешитата и плешитата.

Нещо повече. В нашето отечество все повече и повече заглъхва идеята, която в миналото на България всякога в била силна за запазване и въздигане от обществения и нравствена развала; в нашето отечество все повече и повече заглъхва идеята за единение между държава и Църква, между светска и духовна култура и напредване. В наше време огънят на българската държава мочи гори

на своята висота и все по-малко настрава, та не наведе на законодателството и обществените нрави, за нея и за нейните нравствени начала не държи сметка българският вестник, българската драма и българското изкуство, българската тъй наречена „обществена мисъл“.

Време в поради това да се чуе в пустинята на обществения живот гласът на св. Иван Рилски. Дайте на българския народ давайме нравствено чувство, както го казва св. Иван на сиромашниците да си своето отчуждение от обществения живот и със своето подлинничество. Дайте му пълно съзнание за дълг, за любов към доброто, към Бога и своето отечество и „омаз яко приключит аязи“. Ето, този глас трябва да чуят в себе си минава и нас, за да оставят други да се бържат за явяно величие и слава, други да служат на икономическо и социално напредване, други да разнасят изкуство, княжнина и наука, а те да изберат „благую чистоту“ – да подражат на всички тези живяни огън на Христа и да осияват с Неговата светлина всички отдели на народната нма, всички кълчета на обществения живот. Създаване на религиозни и нравствени личности, разпръсване на небрежността и равнодушното към етическите ценности – ато най-насъщата задача на държавник, и на общественик, и на възпитател в съвременна България.

Днес за нас е повелителна задача да се възлеме в гласа на светлия наш вековен покровител – св. Иван Рилски. Това ще ни подбуди да изработим в себе си твърдо и решително желание да поддържаме и възлеме и усъществуваме в нас св. Иван Рилски и да го поддържаме на народни. Това ще ни помогне да изработим в себе си преданост и разгаране на вечния огън, подобно на Рилския светил, към роща Църква и Отечество, при събдителност на незагазваната лумали да възлеме на рилските думи височина за духовното, морално и материално въздигане на народа ни.

Да изпробим от Бога да ни помогне, което всеки от нас да може да принаме светлия окриц, допояна от мисловото от два огъня на Рипа, в полза на вيرا и родина.

Има ли в наши дни аналогична връзка със съвременния ни, очакваме да се преценяват, защото не е в задача ми. Оставам други да споделят пръста си на чуждотелно.

Нека читателите все извинят, че се зарових в това далечно забравено минало. То в плод на над 90-годишната възраст и неволното връщане 50 години назад, като пристъпвам на големия тържества през 1946 година на Беложитото по организацията и тържествено честване 1000 годишнината на свята Рилска община – 946-1946 г.

Нево АЛЕКСАНДРОВ – Белезов историк, поетичен журналист и др. Стара Загора

чрез дима на отговъте св. Иван наредил среща с царя, а на неговите подражи – плодове и злато, пратени по-късно, той ти отговорил: „Постната храна приемам, златото имам за себе си... Аз, брате мой, нито имам мисли, нито мога да купя... аз ми златото, защото на тебе ти е много нужно... Обаче не да украсявам димедрата си, аз свляжило на войнството употреби... Бди кратък и тих, и добродетелен за всички... В твоята българеница да сине светлината на добродетелите!“

Цар Петър, казва се по-нататък, го държал при себе си, като много ценно съкровище и с често му четени „отпонал мирските мисли в тымата“.

Пълна с красота, трогателност и поука е картината, която ни рисува Този мистро от житието на св. Иван Рилски за единството между цар и пустинник.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНАНИТЕТО ЗА
"Църковен вестник" и сп. "Духовна култура" за 1996 г.
Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв.,
а за списание "Духовна култура" е 200 лв.
Моля сумите да се изпратят с пощенски запис,
в който да се изписва точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1099
ул. „Оборище“ №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Банкова сметка на Синодалното издателство на БЦ
КРЕДИТНА БАНКА – АД, код 680 96 801
сметка 100 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.
12 месеца – 500 лв. 6 месеца – 250 лв.
3 месеца – 125 лв. 1 месец – 42 лв.
Цена на един брой 10,00 лв.